

[Lannung.]

hvor det ikke kan falde i god Jord at karakterisere noget Land som værende uden Betydning.

Det er naturligt, at den svenske Arve-lovgivning, saa tidssvarende og gennemarbejdet som den er, har været et af de Elementer, der i særlig Grad har haft Betydning ved Kommissionens à jour-Føring af den fra Ørstedes Arveforordning med senere Ændringer overleverede Retstilstand.

Den højtærede Justitsminister har alt i alt haft et værdifuldt Grundlag for Udarbejdelsen af sit Lovforslag og har med Rette holdt sig nær til Kommissionsudkastet. De af ham indførte Afvigelser forekommer mig ikke ubetinget at være Forbedringer. Det gælder navnlig Udvidelsen af de arveberetigedes Kreds i Forhold til Kommissionens Forslag og i Forhold til gældende svensk Lov. Paa et Hovedpunkt kunde jeg dog have ønsket en betydningsfuld Ændring, førende os paa Linie med svenske Synspunkter, men der følger Ministeren desværre Kommissionen.

Det første Hovedpunkt, jeg standser ved ved Gennemgangen af Lovforslaget, er Justitsministerens Udvidelse af Kredsen af de arveberettigede i Forhold til Kommissionsudkastet. Efter Udkastet begrænses Arveretten, som vi ved, saaledes, at de yderste Fjernarvinger bliver Bedsteforældre og deres Børn, medens det foreliggende Lovforslag gaar saa vidt som til at medtage Oldeforældre og deres Børnebørns Børn, altsaa helt frem til Halvfætre og Halvkusiner. Jeg finder, at Regeringsforslaget her under vor Tids Forhold gaar langt videre end naturligt er, og det glæder mig meget, at der synes at være Sympati for dette Synspunkt her i Tinget.

I Sverige har man for længst begrænset den legale Arveret — saadan som det er nævnt — til første og anden Arveklasse, samt i tredje Arveklasse Bedsteforældre, Onkler og Tanter, og i norsk Ret og i et endnu ikke gennemført finsk Forslag forstaar jeg, at man har bibeholdt Arveretten ogsaa for Fætre og Kusiner, men ikke er gaaet videre i denne Arveklasse.

Det skulde glæde mig, hvis man under Behandlingen af Sagen i dette høje Ting kunde samles om det gode Kompromis at føre den danske Lovgivning paa Linie med de lige nævnte nordiske Landes, hvorved man jo ogsaa kommer omtrent paa Linie med den svenske Lov og med Kommissionsudkastet og derved omtrent faar tilvejebragt nordisk Retsenhed paa dette Punkt. Det har altid været min personlige Opfat-

telse, at der ikke var nogen Grund til at lade legal Arveret gaa til fjernere Slægtninge end højst Fætre og Kusiner; det er maaske endda vel langt. I de Tilfælde, hvor der er Trang til at gaa videre, vil Formaålet, som vi sikkert alle er enige om, fuldt ud kunne opfyldes gennem Testationsretten. At tage baade 4de og 5te Arveklasse med og altsaa gaa til Tipoldeforældre og deres Afkom er alle enige om er urimeligt. Familiebaandet er her saa svagt, at Schweizerne, var det vist, med Rette har skabt det meget betegnende Begreb „Lachende Erben“ for saadanne Fjernarvinger, og det er beklageligt, at det foreliggende Forslag er gaaet saa langt, som det er, at det har taget endog Halvfætre og Halvkusiner med.

Jeg vil ogsaa gerne have Lov til meget at understrege, at de Oplysninger om den økonomiske Rækkevidde af den legale Arveret selv for 3die Arveklassens Vedkommende, som er givet i Kommissionsbetænkningen, er interessant Læsning, der viser, at den er næsten uden Betydning. Enhver Praktiker ved ogsaa, hvor vanskeligt det ofte kan være at finde disse fjerne Slægtninge, som i Regelen ikke har nogen som helst Tilknytning til Arveladeren, og ofte er der saa vid Slægtsforgrening i de fjerne Led, at der bliver meget lidt til hver, selv om der er Tale om et ikke helt ringe Bo. Jeg hørte forleden ved et Møde paa Landet, hvor man drøftede det nye Forslag, om et Tilfælde, hvor saadanne Arvinger højtideligt var blevet indkaldt til Skiftesamling o. s. v., og hvor det ved den endelige Op-gørelse viste sig, at Resultatet blev, at hver fik udbetalt en Arv paa 13 Kr. 10 Øre. Det var ikke nogen meget stor Dagløn for at rejse til Skiftesamling.

Man registrerer gennem en saadan à jour-Føring, som her er Spørgsmaal om, i Realiteten blot den Udvikling, at, som det er nævnt, det snævre Begreb „Familien“ har erstattet det videre „Slægten“ som Grundlag for Samfundets Opbygning, men til Gengæld styrkes jo Familiens arveretlige Stilling, idet Udviklingen har ført til en bedre Stilling for Ægtefællen rent arveretligt og med Hensyn til at hensidde i uskiftet Bo, hvortil nu kommer det ikke uvigtige, Skiftefordelen, som indføres ved den nye Ændring til Skifteloven.

Bestemmelsen om, at Tvangsarven indskrænkes til Halvdelen af den legale Arv, kan vi tiltræde. Ligesom det er en naturlig Konsekvens af Udviklingen, at Slægtens Arveret begrænses, er det paa samme Maade naturligt, at Tvangsarveretten begrænses, men jeg finder det helt rigtigt, at man i